

få alle landene med og gå ind i en detaljeret gennemgang af, hvad vi lige præcis skal sats på. Derfor er Venstre sådan set tilfreds med, at dagsordenen ikke er for detaljeret, men det forhindrer altså ikke, at vi her i Tinget og regeringen mander os lidt op og bliver mere konkret i tankegangen, især i politisk retning inden for EU og med hensyn til EU's forhold til de øst-europæiske ansøgerlande.

I Venstre er vi enige med ministeren i, at der blev truffet en tilfredsstillende beslutning på Det Europæiske Råds møde i Madrid i december 1995, hvor det for det første blev fastslået, at optagelsesforhandlingerne starter senest 6 måneder efter afslutningen af regeringskonferencen. Dernæst er det særdeles vigtigt, at regeringerne i enighed traf en beslutning om, at ansøgerlandene skal behandles på lige fod og efter objektive kriterier.

Med hensyn til det sidste punkt vil jeg gerne have en bekræftelse af ministeren: Er ministeren helt sikker på, at den beslutning, man traf i Madrid i december 1995, fortsat står ved magt, så alle ansøgerlande skal behandles på lige fod, og at EU altså ikke vil forsinke eller forhindre optagelse af nogle af landene ud fra rent politiske motiver?

Det er selvfølgelig de baltiske lande, jeg har i tankerne, og derfor vil jeg gerne uddybe og spørge ministeren: Føler ministeren sig overbevist om, at alle 15 EU-regeringer fortsat står bag beslutningen om, at også de baltiske landes ansøgninger vil blive vurderet ud fra disse objektive kriterier? De baltiske landes integration i EU er en særlig prioriteret opgave for Danmark, og derfor må det være vores opgave systematisk at følge op og bistå netop disse lande i deres arbejde for medlemskab af EU.

Det mest aktuelle i processen med Østudvidelsen er at få tilpasset EU's nye traktat til Europas nye virkelighed. Det er derfor helt afgørende, hvor langt man kommer på topmødet i Amsterdam om en måned. Det vigtigste, vi kan gøre for at sikre optagelsen af de østeuropæiske ansøgerlande hurtigst muligt, er at medvirke til et ordentligt resultat på regeringskonferencen. Hovedformålet med regeringskonferencen er Østudvidelsen, og derfor er det nødvendigt, at EU integrerer i dybden, før vi tager fat på optagelsen af de 10 øst- og centraleuropæiske ansøgerlande. Det er vigtigt, at alle regeringerne i EU er sig denne sammenhæng bevidst, og ikke mindst den danske regering skal tænke over det. Den danske regering benytter jo enhver

given lejlighed til at understrege regeringens stærke engagement i opgaven med at få udvidet EU med de øst- og centraleuropæiske lande.

Vi skal huske, at fundamentet for østudvidelsen er, at regeringskonferencen slutter med et godt og progressivt resultat. Der skal tages nogle afgørende skridt i retning af en styrket og mere effektiv union, ellers bliver konsekvensen, at optagelsen af ansøgerlandene skubbes ud i en fjern fremtid. Vi mener faktisk i Venstre, at regeringens østudvidelsespolitik ikke hænger sammen. På den ene side udtaler regeringen et ønske om en hurtig østudvidelse med alle ansøgerlandene; men når det kommer til den praktiske politik på EU's regeringskonference, sætter Danmark hælene i. Vi er sammen med briterne de største fodslæbere i hele EU.

Regeringen forhandler fortsat ud fra det halvandet år gamle og forældede danske udspil; men det udspil er ikke vidtgående nok, hvis vi i praksis skal sikre fundamentet for EU's udvidelse med 10 eller 11 lande, og at den udvidelse kommer på plads allerede den 16. juni i Amsterdam. Det, vi savner, er, at regeringen tør sige klart ja til, at der skal være langt flere flertalsafgørelser i beslutningsprocessen simpelt hen for at sikre, at de områder, hvor der kræves enstemmighed, ikke går i stå; det vil jo blive konsekvensen, hvis 10 nye lande kommer med og man fastholder enstemmighed på en række områder.

Der bliver ikke fra regeringens side sagt klart ja til at tillade, at beslutninger kan træffes med et mindre antal stemmer. Kravet om, at to tredjedele af medlemmerne i Ministerrådet skal bakke op om de beslutninger, der træffes, vil blive langt vanskeligere at praktisere med yderligere 10 eller 11 lande. Der vil med andre ord blive langt flere blokeringsmuligheder, der kan sinke eller stoppe beslutningsprocessen. Regeringen tør heller ikke sige ja til en gennemgribende effektivisering af det retlige samarbejde. Det kunne ske ved at føre samarbejdet om de ydre grænser ind i det forpligtende EU-samarbejde, som 13 af 15 lande siger ja til.

Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik har vist sig at være alt for ineffektiv, især i forbindelse med den tidligere situation i Eksjugoslavien. Alligevel tør regeringen ikke sige ja til flere flertalsafgørelser, ligesom regeringen heller ikke tør acceptere, at Unionen kan tage initiativer, selv om tre-fire lande ikke ønsker at deltage. Her holder man igen krampagtigt fast på det danske udspil om, at der højst kan blive tale om at gå uden om et eller to lande.